

українських реаліях. Соціальні проблеми та перспективи державного управління соціально-економічним розвитком: [зб. наук. праць / за ред. О. С. Поважного]. Донецьк : ДонДУУ, 2012. С. 127-137.

4. Костенок І. В. Інституціоналізація місцевого самоврядування на цінностях громадянського суспільства як складова демократичного державотворення. Соціальний менеджмент і управління інформаційними процесами : [зб. наук. праць / за ред. О. С. Поважного]. Донецьк : ДонДУУ, 2012. С. 36-43.

Янків Олег Ігорович, магістрант,
Островецький Віктор Михайлович, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ОСНОВНІ ТИПИ ВИЩИХ ОРГАНІВ ФІНАНСОВОГО КОНТРОЛЮ

Аналіз функціонування органів Вищих органів фінансового контролю дозволяє стверджувати, що існує декілька підходів щодо типологізації Вищих органів фінансового контролю.

В. Мельничук у європейській практиці виділяє чотири типи вищих органів фінансового контролю [3] (Рис. 1).

Рис. 1. Основні типи Вищих органів фінансового контролю у країнах Європейського союзу [3]

Перший тип Вищих органів фінансового контролю – Аудиторський суд, характерною ознакою якого є те, що Вищі органи фінансового контролю є складовими судової системи.

До другого типу Вищих органів фінансового контролю у Російській Федерації та в Болгарії відносять – Рахункову палату, у Польщі – Вищу Палату Контролю, у Чеській Республіці – Верховну Контрольну Палату. Однак їх усіх об'єднує одна спільна ознака, яка властива другому типу Вищих органів

фінансового контролю – це наявність у складі таких органів колегіальних – керівних органів.

Таким чином, можемо стверджувати, що Рахункова палата України належить до другого типу Вищих органів фінансового контролю за згаданою класифікацією, оскільки її структура є аналогічною. Незалежність контрольного управління при третьому типі Вищих органів фінансового контролю забезпечується тим, що таке управління отримує кошти не від уряду, а від Парламенту. Четвертий тип Вищих органів фінансового контролю характеризується існуванням двох контрольних органів – один підзвітний уряду, а інший – парламенту.

Як вже зазначалось, до Вищих органів фінансового контролю України можна віднести Рахункову палату, яка є незалежною від інших органів державної влади, підзвітною Верховній раді та через ЗМІ – громадськості (як визначено Законом «Про Рахункову палату» [1]). Однак законодавством України владні повноваження Рахункової палати виписані не чітко.

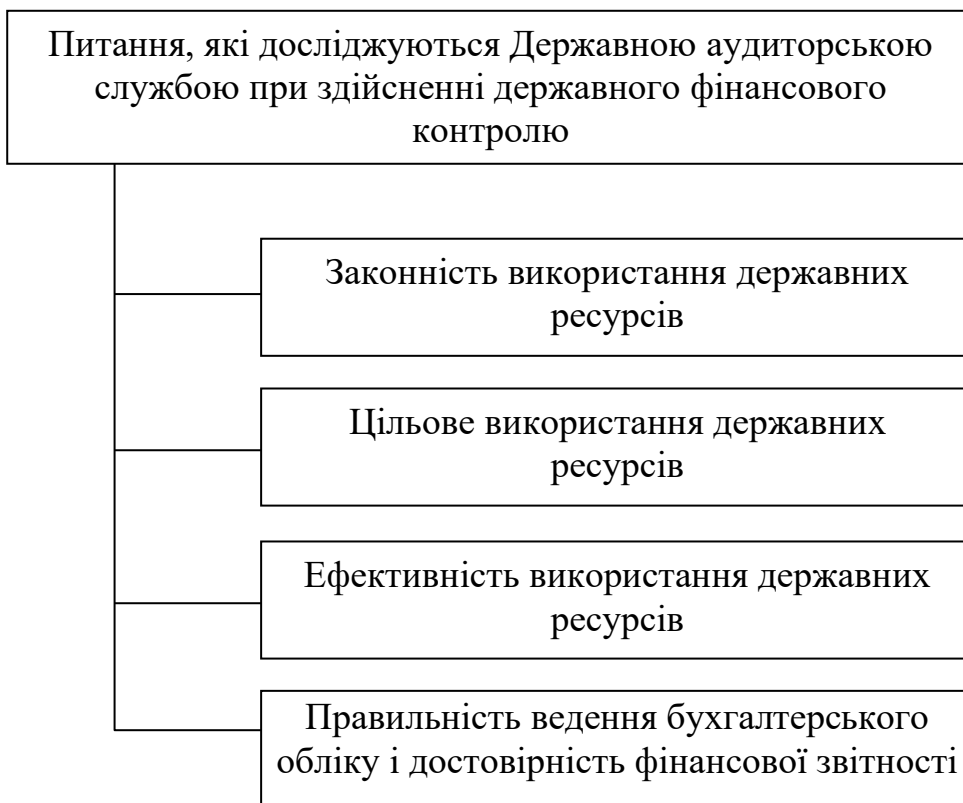

Рис. 2. Питання, які досліджуються Державною аудиторською службою при здійсненні ДФК

Окрім, парламентської форми контролю існує ще й урядова. Основним з них є Державна фінансова інспекція, яка здійснює внутрішній фінансовий контроль. В останні роки цей орган було реформовано. Протягом всієї історії свого розвитку і в період Української народної республіки, і в період УРСР в

складі СРСР органи ДФК постійно і динамічно розвивалися, і так як і сьогодні їх різноманіття не завжди сприяло оптимальності внутрішнього ДФК. Після відновлення незалежності України у 1991 році на основі контрольно-ревізійного управління Мінфіну УРСР було створено Державну контрольно-ревізійну службу України. Останні зміни в системі органів внутрішнього контролю відбулися у 2010 році, коли було сформовано Державну фінансову інспекцію України, а у 2015 році на її базі сформовано Державну аудиторську службу України [2]. Однак, загальні функції та питання, які вирішуються органами внутрішнього державного фінансового контролю залишаються по суті незмінними (рис. 2), а тільки в чергове буде переформатовано повноваження різних органів внутрішнього фінансового контролю.

Таким чином, необхідним є ґрунтовний підхід до вирішення проблем державного фінансового контролю, який передбачив би розробку і реалізацію стратегії розвитку системи державного фінансового контролю в країні.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про Рахункову палату». Верховна Рада. *Url:* <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/315/96-%D0%B2%D1%80>
2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про утворення Державної аудиторської служби України» від 28 жовтня 2015 р. № 868. Верховна Рада. *Url:* <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/868-2015-%D0%BF#Text>
3. Мельничук В. Парламентський контроль за використанням бюджетних коштів: європейський досвід. – Т.: Пілея, 2000. – 24 с.

**Стрільців Наталія Едуардівна, магістрантка,
Жекало Ганна Іванівна, к.пол.н,
доцентка кафедри управління та адміністрування**

РОЛЬ СОЦІАЛЬНИХ МЕРЕЖ У КОНТЕКСТІ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

Соціальні мережі в наш час є невід'ємним елементом щоденного спілкування. Через них індивіди здобувають альтернативні до традиційних медіа факти, коментують їх, інтерпретують та поширюють, стаючи, таким чином, співучасниками інформаційного процесу. В масштабах держави цей механізм має неабиякий вплив на соціальні, культурні, економічні та політичні взаємини, а також процеси.

З розвитком інформаційного суспільства в Україні активізувалось і питання підвищення рівня інформаційно забезпечення органів державної влади та інформаційної взаємодії із громадськістю. Саме тоді соціальні мережі та їх використання стали одним із найголовніших інструментів взаємодії влади та громадськості та механізмом інформування населення. Нормативно-правовою основою для цього стали Закон України «Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 рр.» [1], «Концепція розвитку електронного урядування в Україні» [2], Закон України «Про